

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 13 kwietnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Przysusze II Wydział Karny

w składzie :

Przewodniczący : SSR Nina Kober

Protokolant : sekr. sąd. Wiesława Pająk

po rozpoznaniu w dniu 8 kwietnia 2015 r.

sprawy D. L. syna S. i E. z d. P., urodzonego (...) w P.

oskarżonego o to, że: w nocy z 23/24 stycznia 2015 r. w msc. S. gm. W. woj. (...) umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu drogowym w ten sposób, że znajdując się w stanie nietrzeźwości wynoszącym 0,81 mg/dm³ alkoholu w wydychanym powietrzu kierując samochodem marki A. (...) nr rej. (...) nie zachował szczególnej ostrożności i nie dostosował prędkości do panujących warunków na drodze, w następstwie czego stracił panowanie nad pojazdem, a następnie bokiem pojazdu uderzył w przydrożne drzewo, w wyniku czego jadący z nim w pojeździe pasażer P. K. doznał złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej i drugi pasażer A. Ś. doznał stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania przedniej ściany zatoki czołowej prawej, złamania stropu i przyśrodkowej ściany oczodołu prawego, które to obrażenia spowodowały u wymienionych naruszenie czynności narządów ich ciała na okres, przekraczający dni siedem w rozumieniu art. 157§1 kk

tj. o przestępstwo z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk

I. uznaje oskarżonego za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu i za to na podstawie art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk wymierza mu karę 1 (jednego) roku i 6 (sześciu) miesięcy pozbawienia wolności,

II. na podstawie art. 69§1 i 2 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1 kk warunkowo zawiesza wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary pozbawienia wolności na okres 3 (trzech) lat próby,

III. na podstawie art. 71§1 kk w zw. z art. 33§1 i 3 kk orzeka wobec oskarżonego karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny po 10 zł (dziesięć złotych) każda,

IV. na podstawie art. 42§2 kk w zw. z art. 43§1 kk orzeka wobec oskarżonego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 3 (trzech) lat,

V. na podstawie art. 63§1 kk na poczet orzeczonej względem oskarżonego grzywny zalicza oskarżonemu okres zatrzymania w dniach od 24 stycznia 2015 r. do 25 stycznia 2015 r., uznając grzywnę za uiszczoną do wysokości 4 (czterech) stawek dziennych,

VI. na podstawie art. 63§2 kk zalicza oskarżonemu na poczet orzeczonego zakazu prowadzenia pojazdów okres zatrzymania prawa jazdy od dnia 24 stycznia 2015 roku,

VII. na podstawie art. 627 kpk zasądza od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 814,46 zł (ośmiuset czternastu złotych czterdziestu sześciu groszy) tytułem kosztów sądowych, w tym kwotę 400 zł (czterystu złotych) tytułem opłaty.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Dnia 23 stycznia 2015 r. P. K. spotkał się ze swoim kolegą D. L., który przyjechał do niego do S. Mokrych swoim samochodem marki A. (...) o nr rej. (...). Około godz. 19.00 mężczyźni pojechali do P., skąd zabrali, mieszkającego w S. Mokrych A. Ś.. We trzech pojechali na stację paliw do W., gdzie kupili butelkę wódki o pojemności 0,7 l. Z alkoholem udali się na przystanek autobusowy w S. Mokrych, gdzie wypili kupioną wódkę. Następnie P. K. poszedł do sklepu, gdzie kupił dwa wina o pojemności 1 l. Kiedy koledzy wypili alkohol, P. K. zadzwonił po K. L.-brata D., z którym jeden z mężczyzn pojechał na stację paliw w W., gdzie kupił butelkę wódki o pojemności 0,5 l. Po powrocie na przystanek K. L. odjechał do domu, zaś pozostali mężczyźni wypili alkohol. Następnie jeździli po okolicy, a ostatecznie udali się, aby odwiedzić P. K. do domu. Samochodem kierował D. L., P. K. siedział obok niego, zaś z tyłu siedział A. Ś.. Około 2.30 w nocy 24 stycznia 2015 r. w S. Mokrych na prostym odcinku drogi, przed łukiem w lewo, samochód wypadł z drogi i uderzył prawym bokiem w przydrożne drzewo. W miejscu zdarzenia świeciły dwie lampy uliczne, teren był niezabudowany. D. L. zadzwonił po brata, który przybiegł w opisane mu miejsce, na drodze pojawił się także K. K., który mieszkał niedaleko miejsca zdarzenia. Ponieważ A. Ś. i P. K. uskarżali się na ból, K. L. pobiegł do domu po samochód, a następnie zawiózł wszystkich trzech uczestników zdarzenia do szpitala w R.. K. K. sprowadził samochód na swoją posesję, znajdującą się w S. Mokrych pod nr 78. Samochód na skutek zdarzenia m.in. miał pękniętą szybę czołową, rozbity prawy przedni halogen z zabudową, rozbity prawy obrysowy kierunkowskaz, wybitą szybę w prawych przednich drzwiach, pogiete prawe przednie drzwi, urwane prawe lustro, brak prawych tylnych drzwi, pogiete prawe tylne nadkole, rozbity prawy tylny reflektor zespolony wraz z prawym tylnym halogenem, brak powietrza w prawym tylnym kole. W szpitalu personel medyczny wezwał policję. Funkcjonariusze wykonali badania zawartości alkoholu w wydychanym powietrzu u P. K. (0,83 mg/l, 0,50 mg/l, 0,48 mg/l), D. L. (0,81 mg/l) i K. L. (0,00 mg/l), zaś od A. Ś. pobrano krew (1,92 promila). Następnie K. L. zabrany został przez policję na miejsce zdarzenia, zeznał także, chcąc chronić brata, że to on kierował samochodem w chwili wypadku. Na skutek zajścia P. K. doznał złamania nasady dalszej kości promieniowej prawej, zaś A. Ś. stłuczenia głowy, wstrząśnienia mózgu, złamania przedniej ściany zatoki czołowej prawej, złamania stropu i przyśrodkowej ściany oczodołu prawego, co spowodowało naruszenie czynności narządów ich ciała na okres przekraczający dni siedem w rozumieniu art. 157§1 kk (wyjaśnienia oskarżonego k. 109, zeznania P. K. k. 110, zeznania A. Ś. k. 110, cz. zeznania K. L. k. 110-111, protokół oględzin miejsca k. 3-4, protokół oględzin pojazdu k. 5-6, protokół badania stanu trzeźwości k. 8,9, 11, 21, świadectwo wzorcowania k. 10, 12, dokumentacja medyczna k. 40-44, 47, opinia k. 52, 53-54, 64-65, protokół pobrania krwi k. 66, materiał zdjęciowy k. 104-106).

D. L. ma 29 lat, jest bezdzietnym kawalerem. Ma średnie wykształcenie, pracuje jako operator maszyn budowlanych, osiągając z tego tytułu dochód w wysokości 1600 zł netto. Jest zdrowy, nie leczy się psychiatrycznie ani neurologicznie, nie był karany (dane o osobie k. 74, dane o karalności k. 75).

Sąd ustalił powyższy stan faktyczny w oparciu o całokształt zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego, a w szczególności w oparciu o wyjaśnienia oskarżonego k. 109, zeznania P. K. k. 110, zeznania A. Ś. k. 110, cz. zeznania K. L. k. 110-111, protokół oględzin miejsca k. 3-4, protokół oględzin pojazdu k. 5-6, protokół badania stanu trzeźwości k. 8,9, 11, 21, świadectwo wzorcowania k. 10, 12, dokumentację medyczną k. 40-44, 47, opinię k. 52, 53-54, 64-65, protokół pobrania krwi k. 66, materiał zdjęciowy k. 104-106 dane o osobie k. 74, dane o karalności k. 75.

D. L. przyznał się do zarzucanego mu czynu. Wyjaśnił, że spożywał z kolegami alkohol, a potem chcieli odwiedzić P. K. do domu. Na drodze zarzuciło samochód i doszło do wypadku (wyjaśnienia k. 109).

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, ponieważ są one zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym, któremu Sąd dał wiarę. Nie ulega wątpliwości, że w noc zdarzenia wszyscy trzej jego uczestnicy spożywali znaczną ilość alkoholu w postaci wódki i wina. K. samodzielnie kupowali go w sklepie, na stacji benzynowej, dzwonił także po K. L., aby pojechał po alkohol. Wyjaśnienia oskarżonego potwierdzają zeznania jego kolegów A. Ś. i P. K., a także zeznania jego

brata K. L.. Wszyscy trzej świadkowie podali, że pokrzywdzeni razem z oskarżonym spędzali czas na spożywaniu alkoholu. Następnie, jak wynika z wyjaśnień i zeznań P. K., bowiem A. Ś. stwierdził, że był tak nietrzeźwy, że nic nie pamięta, mężczyźni jeździli po wsi, a ostatecznie udali się odwiedzić do domu P. K.. Wszyscy podali, że samochodem A. (...) kierował D. L.. Pierwotnie świadek K. L. twierdził wprawdzie, że to on kierował samochodem A. (...) w chwili wypadku, później przyznał jednak, że kierowcą był jego brat, a jego wypowiedzi wynikały z chęci niesienia bratu pomocy. Sąd dał wiarę świadkom, ponieważ ich zeznania były ze sobą zbieżne, a także znalazły potwierdzenie w pozostałym materiale dowodowym. Sąd jedynie K. L. dał wiarę częściowo tj. w zakresie jego zeznań, w których przyznał, że to brat prowadzi samochód, dlatego, że świadek sam przyznał, że jego pierwotne wypowiedzi miały się z prawdą, a także dlatego, że są one sprzeczne z pozostałym materiałem dowodowym. Jak wskazano, dowody osobowe potwierdzone zostały przez dowody w postaci protokołów oględzin, badań stanu trzeźwości czy opinii. Dokumenty te nie były kwestionowane, odzwierciedlają okoliczności, stwierdzone przez funkcjonariuszy policji, dlatego też Sąd im wiarę. Z dowodów tych wynika bezsprzecznie, że to D. L. kierował samochodem i był nietrzeźwy. Prowadząc auto, nie dostosował prędkości do okoliczności, nie potrafił nad nim zapanować i uderzył w drzewo, w wyniku czego jego koledzy doznali szeregu obrażeń. Ustalenia co do ich charakteru i rozmiaru Sąd oparł na opiniach biegłego lekarza medycyny sądowej E. B.. Brak jest jakichkolwiek podstaw, aby kwestionować wiarygodność, rzetelność czy też fachowość biegłej, w szczególności, że jest ona biegłą sądową o specjalności adekwatnej do przedmiotu opiniowania, osobą obcą dla stron. Z tych względów Sąd uznał opinie biegłego za miarodajne dowody i odtworzył na ich podstawie ustalenia dotyczące czynu objętego aktem oskarżenia.

Wiarygodne i pokrywające się ze sobą, omówione już dowody ocenione zgodnie z zasadami logicznego rozumowania tworzyły jednolitą wersję przebiegu zdarzenia zarówno, co do osoby kierowcy, jego zachowania, jak też zaistniałych skutków. Mając to na uwadze, prawidłowość przyjętej w wyroku kwalifikacji czynu przypisanego D. L. - z art. 177§1 kk w zw. z art. 178§1 kk nie budzi wątpliwości.

Wina D. L. w zakresie wywołanego skutku (wypadek) ma charakter nieumyślny i wyraża się w nie zachowaniu ostrożnego postępowania, które wymagane było od niego jako od kierowcy przez ustawę Prawo o ruchu drogowym. Kierujący pojazdem jest obowiązany jechać z prędkością zapewniającą panowanie nad pojazdem, z uwzględnieniem warunków, w jakich ruch się odbywa (art. 19 ust.1 ustawy Prawo o ruchu drogowym z 20 czerwca 1997 r. Dz.U.05.108.908 j.t.), a przede wszystkim zobowiązany jest do zachowania trzeźwości (art. 45 ust. 1 pkt 1 ustawy Prawo o ruchu drogowym z 20 czerwca 1997 r. Dz.U.05.108.908 j.t.). Materiał dowodowy dostarczył podstaw do zasadnego zarzucenia D. L., że umyślnie naruszył on ciężący na nim obowiązek jazdy w stanie trzeźwości i z prędkością dostosowaną do warunków, panujących na drodze. Wina ta nie budzi żadnych wątpliwości przy jednoczesnym ustaleniu, że od oskarżonego jako od osoby dorosłej i poczytalnej można zasadnie wymagać dopełnienia obowiązku prowadzenia samochodu zgodnie z obowiązującymi w tej materii przepisami wspomnianej ustawy. Z oczywistych względów decydując się na naruszenie wymienionych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym D. L. mógł przewidzieć skutek finalny. Naruszył on te reguły, obowiązujące w ruchu, które mają charakter podstawowy i właśnie miały chronić przed wypadkiem.

Sąd skazał oskarżonego na karę 1 roku i 6 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczona kara jest zdaniem Sądu adekwatna do znacznego stopnia winy nieumyślnej, rodzaju i stopnia naruszonych zasad bezpieczeństwa w ruchu drogowym a także do rozmiaru i rodzaju następstw czynu – tj. charakteru obrażeń poniesionych przez P. K. i A. Ś.. Kara w tym wymiarze odzwierciedla również fakt, że oskarżony poruszał się samochodem po uprzednim wprowadzeniu się w tak znaczny stan nietrzeźwości w wyniku kilkugodzinnego spożywania alkoholu. Sąd miał również na uwadze względy prewencji ogólnej, które uzasadniają postulowane powszechnie żądanie surowej represji karnej dla nietrzeźwych kierowców, będących sprawcami wypadków.

Istotny wpływ na wymiar kary miał dla Sądu także fakt, że oskarżony prowadzi ustabilizowany tryb życia, pracuje, nigdy nie był karany.

Wymienione już co do istoty pozytywne warunki i właściwości osobiste oskarżonego uzasadniały przekonanie, że warunkowe zawieszenie wykonania kary na okres 3 lat będzie wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a

w szczególności zapobiegnie jego powrotowi do przestępstwa. Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd na podstawie art. 69§1 kk w zw. z art. 70§1 pkt 1kk zastosował wobec D. L. środek probacyjny w postaci warunkowego zawieszenia wykonania kary. Aby oskarżony odczuł jednak realnie dolegliwość za naruszenie przepisu prawa karnego Sąd na podstawie art. 71§1 kk wymierzył mu karę grzywny w wysokości 100 stawek dziennych grzywny po 10 zł.

Zgodnie z art. 63§1 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności okres jego zatrzymania od 24 stycznia 2015 r. do 25 stycznia 2015 r.

Zgodnie z art. 42§2 kk w zw. z art. 43§1 kk w związku z popełnieniem przez oskarżonego przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu w ruchu drogowym w stanie nietrzeźwości Sąd był zobligowany do orzeczenia wobec niego środka karnego zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. Biorąc pod uwagę omówione już okoliczności, w jakich doszło do wypadku Sąd orzekł względem oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów na okres trzech lat. D. L. podnosił wprawdzie, że prawo jazdy jest mu potrzebne do pracy, zdaniem Sadu winien jednak mieć to na uwadze przed zdarzeniem.

Na podstawie art. 63§2 kk Sąd zaliczył oskarżonemu na poczet orzeczonego środka karnego zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych okres zatrzymania prawa jazdy od 24 stycznia 2015 r.

Na podstawie art. 627 kpk Sąd zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 814,46 zł, która stanowi koszty sądowe, na które składają się wydatki oraz opłaty w kwocie 400 zł.